

Andrum

Den 25-åriga mannen gick som vanligt den dryga kilometern längs ån, kröp under biltunneln, och upp genom den lilla stadens centrum och alla uppskruvade människor som sökte efter något som de inte visste vad det var. Det var dags för psykoterapi igen hos den upplysta och briljanta prästen som hade svaren på exakt alla frågor och som inte visste vad ångest och att vara en våt fläck var för något.

Den unga mannen var beredd på att bli så där komplett överkörd igen av prästens otroliga intellekt, förnuft och förstånd. Det var skönt att äntligen igen bli så där totalt manipulerad och förlöjlid i ett icke-möte av allra högsta rang.

Den unga mannen hade 15 ruskigt katastrofala år bakom sig och psykoterapeuten tvekade inte att slå klorna i hans hemska överträdelser och tillkortakommanden, och det tyckte den unga mannen var skönt trots att han hade en sån fruktansvärd ångest och kände sig som ett vandrande kaos efter varje terapisession.

Prästens bländande intellekt kröp under huden på den unga mannen och han hade starka tankar på självmord. Han hade varit schizofrent psykotisk några år tidigare och det kändes helt omöjligt för honom att inlemma sig i samhället igen. Han var poet men hans självkänsla var skrämmande låg. Ingen kärlek och förståelse fick han från sin barndomsfamilj, ingen kärlek fick han överhuvudtaget i ett fullständigt galet samhälle. Sina två katter Jim och Jam fick den unga mannen omåttligt mycket kärlek av. Katter är mänskligare än människor. Det är 1991 och i finanskrisen kraschar samhället och han blir återigen bipolärt manisk och oerhört gränspsykotisk igen. Han tigger pengar av socialen som har vridit åt kranarna och hans kropp exploderar i ett mycket allvarligt psykosomatiskt trötthetssyndrom som suger all lust och energi ur honom. Kaos råder inom honom och prästens mun går med förmaningar och anklagelser. Den unga mannen har gett upp för länge sen. Han skulle behöva diagnoser och mediciner men psykiatrin ter sig för honom som ett skräckvälde som man bara ska passa sig jävligt noga för. Under de sju åren som psykiatrin trögar sig och krälar fram så gråter inte den unga mannen en enda gång, trots att han bär på en ocean av svart sorg.

Intellekt, intellekt och intellekt är det som denne präst och psykoterapeut premierar. Det är precis som den unga mannen när hans pappa hade begått självmord när mannen fyllde elva år, intellektet var hans skyddsbarriär mot alla de outhärdliga känslorna som han aldrig fick någon hjälp med att få utlopp för och reda ut. Prästen slår näven i bordet och skriker att jag ska visa dig VAD VREDE ÄR FÖR NÅGONTING!!! Den unga mannen är förbluffad över så lite kärlek det finns i hans omgivning som är en öken utan några oaser. Han lägger sig i sängen och gosar med sina älskade katter och drömmer sig bort till en helt annorlunda slags värld. Han är en fullfjädrad konstnär, filosof och poet men hans självkänsla är som en råtta i en katts våld.

Psykoterapin är meningslös och det finns andra som tycker att prästen är en riktig idiot.

Den unga mannen är i själva verket en elvaårig pojke som sitter på sitt rum med en mamma som ignorerar honom strax efter hans pappas självmord i rummet bredvid natten mot pojkens födelsedag den femte maj 1976. Det är så det ligger till, att pojken inte står ut med den outhärdliga verkligheten och flyr in i en fantasivärld rikligt kryddad med intellekt, intellekt och ännu mer intellekt. Han är stark, modig och cool och drar till sig flickor som en magnet. Tio år senare kommer det schizofrent psykotiska sammanbrottet som en tsunami som terroriserar honom under ett år.

Den unga nu 28-åriga mannen är en ärrad och blödande krigsveteran som absolut skulle behöva diagnoser och medicin och en funktionell psykoterapi. Långt, långt senare ligger han på soffan tillsammans med med kattungarna Sven, Stig och Selma. För första gången på decennier så har han funnit ett andrum i vilket han kan känna lugn och ro.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten